

mitológia ma (újra?) trendi, mert popkulturális ikonokká alakult hőseit szerepelteti, az ő ismerős vagy kevésbé használt sztorijaikat meséli újra. Az újramondás, a közös mesélés a habarcs ebben a csodálatos építményben, ami valójában a túlélés záloga: az archaikus társadalmaktól meg kellett volna tanulnunk, hogy a történetek újraélése szavak és cselekedetek révén minden közösség masszív pillérét jelenti. Eck Attila és alkotótársai értő szemmel, érzékeny kézzel nyúlnak az emberiség legősibb tudását magában rejtő mítoszokhoz. Regisztrálják bennük az általánost, felismertetik az egyedit, és eközben lazán „átvernek” minket. Mielőtt valaki félreérti: jófajta, ízig-vérig színházi csalás ez, hiszen a hét napra, azaz hét történetre szabdaltnak előadás közepe táján kezd derengeni, hogy Thor, Loki, Odin, Baldur és mások ökonomikusan elmesélt, illetve kevés eszközzel, célirányosan eljátszott sztorijai korántsem a képregényekből, a filmvászonról meg az eladási statisztikákat döntő ponyvaregényekből ismerősek annyira. Dehogy, ez itt a mi életünk, meg a játszóké is persze: ott a család mint origo és kályha, a szülők és gyerekek, esetleg a testvérek korántsem konfliktusmentes élete, a féltékenység, a versengés, a küzdés. És ott van a hiány, a gyász, a veszteség is. Az élmény intenzitását nehezen tudom szavakkal megragadni, de olyan ez az egész, mintha a görög istenek és hőszok történeteit valaki egy

shakespeare-i királydrámába oltotta volna, hogy végül megfűszerezze az egészet egy vérprofin megírt tévésorozattal minden erényével. A hipnotikus élő zenéről, a kreatívan újrahasonosított játéktérrel, a végig logikus dramaturgiáról, melyek mind a kivételes élmény lényeges építőkövei, nem írok itt részletesebben, viszont a játszókról muszáj mondani néhány szót. Egy fél osztály, tehát kisebb tömeg szerepel az előadásban, ami szinte csábít abba az irányba, hogy néhány főszerep és sok epizodista kényes egyensúlyát szemléljük a színpadon. Ehelyett itt alázatos csoportmunkát látunk, ami jelenetről jelenetre szólókban, párosokban, kisebb csoportokban képes kiteljesedni. Másképp mondva: mindenkinek lesz arca, karaktere, mindenki komfortosan mozog a mitikus térben és időben, mindenki tudja váltogatni az elvont és a konkrét, a szimbolikus és a nagyon is földhözragadt elemeket játékában. Eck Attila előadása mára elveszett, mert elfelejtett tudást jelenít meg érzékletes képekben. Korokon, tereken átívelő ismeret, annak a tudását, hogy az istenek is az emberek leszármazottai és fordítva. Hogy mind egyformák vagyunk. Hogy mind különbözőek vagyunk. Hogy mind rettenetesek vagyunk. Hogy mind csodálatosak vagyunk. Én azért járok színházba, hogy ezzel a felismeréssel szembesüljek.

I. Országos Diákszínházi Fesztivál – kék szekció

– Van remény –

Szemerédi Fanni

Az I. Országos Diákszínházi Fesztivál versenyprogramjának egyik felét végigkövetve elmondható, hogy a témaválasztást és a formai megoldásokat, az előadások nyelvezetét illetően is sokszínű, változatos a kép. Láttuk klasszikus drámai szövegek hagyományos és újragondolt feldolgozását, visszatérést a rítusokhoz, a groteszk eszközeivel kísérletező töredezett történetmesélést – a diákok önálló munkáját, improvizációkra és intim, személyes vallomásokra épülő, megrázó és zavarba ejtő előadást, Az ember tragédiájának gondolatmenetét a Mátix virtuális valóságába oltó „plakátszínházat”, a csapat tagja által írt drámát az álarcok levetéséről és egy felszabadító, humorra és frissességre építő, felerészben improvizációkból álló, s mégis pergő, gördülékeny vándorlószínházat.

A saját szövegek tendenciózusan problémaközpontúak: a virtuális identitás szétbomlása, zaklatás, kirekesztés, nem kívánt terhesség, féltékenység, drogfüggőség, családi konfliktusok – mind humorral, természetességgel, őszinteséggel feldolgozva. De akad olyan csapat is, amely kevésbé személyes, mint inkább lokális és globális problémákat mutat fel. Az alapérzet az, hogy valami probléma van a világban és bennünk. Több előadás központi eleme a problémák megnevezése, felvázolása, ábrázolása, kifejtése. A megoldás keresése és megmutatásának lehetősége, módja azonban előadásonként más és más. Legtöbbször nincs megoldás, marad a kérdés, mint például a szentesiek *Na most akkor...* című produkciójában, ahol az előadás legerősebb szándéka – és a dramaturgia is ezt az ívet építi fel – az egyértelmű ellenpólusok, sztereotípiák felől in-

dulva fokozatosan ezek megkérdőjelezése, a határvonalak elmosása, a kérdések felé haladás. Az Erdős Virág allúzió keretként működik, de míg az előadáskezdő felütés még csak témaadó, addig a záró vers hatalmas kérdőjellel és ugyanakkor felszólítással formálja az előadást. A megoldás lehetőségei ironiával keverednek a *Kányavár* és a *Születésnap* című előadásokban, míg színpadilag hitellessé válnak a *Gondolatébresztők* című előadásban.

Ami minden előadásban és az azokat követő szakmai beszélgetéseken is kiviláglott: a diákok és a tanárok elhivatottsága. Utóbbiakkal beszélgetve láttam bele ebbe a világba, ahol előfordul, hogy egy csapatnak nincs saját próbahelye, és próbáról próbára „szerválni” kell termet. És mindezt a legkisebb önsajnálattal vagy panaszkodás nélkül, szeretettel, tetterővel és tettvágygal, küzdelemmel és küzdeni akarással teszik. A diákok nagyon komolyan veszik a színházcsinálást. Nem csak heti egy alkalommal, hanem akár napi szinten több órát próbálnak, maguk gyártanak maszkokat, bábokat, animációs filmeket az előadásokhoz, a színpadon a feladatukra koncentrálnak, a játékot komolyan véve, a játékörmöt mégsem feledve vannak jelen. És tényleg JELEN vannak. A szakmai beszélgetéseken fény derül a háttérre, a hozzáállásukra: a színházi előadás mögött bújó rengeteg munkára, gondolatra, drukkra, anyaggyűjtésre, nyári tábori próbákra, bakikra, akár személyes nehézségekre. Mindenki nyitott a párbeszédre és a vitára; érvekkel, érzésekkel védve a közös munka kincsét. Ami szintén feltűnő: az egyéni teljesítmények is mindig a csapaton belül értelmeződnek, annak

kontextusában léteznek, nincs egyéni villogás. Egymásért figyelés van, csapatjáték.

Nem a megtekintés időrendjében és nem is a díjak sorrendjében, de vegyük sorra az előadásokat!

Két klasszikus is feldolgozásra került. Büchner *Leonce és Léná*-ját a nyíregyházi Szín-Tézis Csoport Császári Viktória vezetésével állította színpadra. A sokrétű, talányos, egyszerre költői és filozofikus, bonyolult szöveg-szöveget figyelmes értelmezéssel, az egyes helyzetekre koncentrálván, üres térben, csak néhány kellék és jelmez segítségével, szép és visszafogott játékként választva adják elő. Mivel kevés a kellék, ezért minden kiemelt jelentőséget kap: egy kötél a nyakban, egy műanyag flakon, egy bőrrönd, egy álarc. A néző minden figyelme a színészi játékra koncentrálódik. Ami feltűnő, a szereplők érzékelhető biztonságérzete a színpadon. Teret teremtenek a saját alakításaiknak. Farkas Fanni nemcsak egy okos és lázadó Lénát játszik, de egy nyugodt, nőies és magabiztos Lénát is. Mészáros György szintén magabiztos udvari bolond Valerio szerepében. Minden harsányság, túlzás nélkül pimasz és friss. Nem bohóc. Bolond. És az nagy különbség. Érdekes, hogy a találkozások kifejezése mindig mozgással történik. Akár az érzéki (élveteg?), akár a fiatalok lényének legbelsejét megérintő szerelemről, akár az intellektuális társjátékpajtás megtalálásáról van szó, mind fizikai kontaktuson keresztül történik, legyen az érintés, tánc vagy verekedés... Izgalmas, hogy Somlyai Kata a mozgásra építi figuráit – legyen az csábító szerető vagy elcsigázott társalkodónő. Juhász Péter szintén biztonsággal viszi végig a herceg szerepét. A feladat azonban talán túl nehéz: nehéz egyfolytában melankolikusnak, mélabús felhőnézegetőnek lenni a színpadon!

A VMG 12. D osztálya Papp Dániel vezetésével vitte színre Dürrenmatt *A nagy Romulus* című művét. A többszintes díszlet egyszerre emelvényrendszer, a hatalom különböző lépcsőfokait jelenítve meg fizikailag, és pást, aminek két végéről farkasszemét nézhet alattvaló és császár, császár és összeesküvők. Az emelvényrendszer trükkös, mert szétbontható, alá is lehet bújni – a játékosok minden lehetőséget meg is ragadnak a kreatív használatra, és még elbújva is játszanak! Az uralkodói család tagjain és a baromfiudvar lakóin kívül minden egyes alattvaló, ha nem is a hülye járáások minisztériumából, de mindenesetre a furcsa mozgások, deformált testek és kifecskézett mozgulatok világából érkezett: ezzel a természetellenes, kifacsarodott viselkedéssel jár a hatalomhoz való tartozás, attól való függés. Vonatkozik ez a derékban derékszőgbe hajló, bort saját ereikből csapoló udvaroncokra, a hősi pózok paródiáiba merevedő miniszterekre (emlékezetes pillanat a belügyminiszter szerelmezése a trónszékkel) és hadvezérekre, a karok nélkül visszatérő, csak fejével „gesztikuláló” háborús hősről (Takács Olivér figuráját egy tömbből faragja, koncentrált szándékkal, erős jelenléttel dolgozik), a Bizáncból érkező uralkodó, akinek a mozgulatai is ornamentikát járnak (egészen egyedi mozgulatrendszerben). Az emelvényrendszer szinte minden négyzetcentiméterére „be van játszva”: a baromfiudvar minden egyes tagjának külön arca, személyisége van, állandóan színen vannak, méghozzá a legnagyobb természetességgel, külön egyéni feladataik, küldetések vannak, és a teljes játékidő alatt külön életet élnek, megvan a saját

történetük, drámájuk. Bámulatos, hogy színpadi jelenlétük egyszerre alázatos, mert mindegyikük tudja a kisagyában, hogy „odafent történnek a sorsfordító történetek”, és egyszerre öntudatos, játékos, friss. Jelentős feladatot kap Gloviczki Bernát Romulus szerepében. Az általa megformált figura játéka onnantól ébred igazán erőre, mikortól a császár végre elérni látszik célját, és kimondhatja az igazságot. Addig azonban mintha keretek közé lenne szorítva: beskatulyázza saját magát is, és így nem marad tér az árnyalatok kidolgozására.

És akkor nézzük a problémaközpontú, saját szöveg megírásával létrejött előadásokat!

A *Kányavár* alaphelyzete egy klasszikus csapdahelyzet: hét diák és egy tanár maradnak a külvilágtól elzárva, a külvilággal való kommunikáció lehetőségét és a virtuális identitást biztosító telefonok nélkül. Az összezártságban konfliktusok robbannak ki, álarcok hullanak le, titkok bukkannak felszínre. A karakterek erőteljesen „valamilyenek”. Van itt önző, vagány csaj, mély érzésű bölcsész lány, legszebb lány, egyszerű és kedves lány, egyszerű és kedves srác, néma lány, szentfázék és egy kedves és ártatlan, ízes beszédű tanár bácsi. Kár, hogy utóbbi kettő erősen a karikatúra irányába mozdul el. Érdekesebbnek találtam volna, ha nekik is lett volna valamiféle igazságuk, hitelük, és nem arra használják nagyobb részt a karaktereiket, hogy lehessen kin élcelődni. A magam részéről még néztem volna, ahogy minden szál kibomlik, mielőtt a konfliktus kirobbanna. A cselekményvezetés nem lineáris: időutazunk, flashbackekből tudhatjuk meg, mi is történt egy-egy szereplőpáros között a múltban. Persze a legnagyobb feszültség nem a lehangosabbak körül van, hanem a néma lány körül sűrűsödik. A konfliktusok nem oldódnak meg. Némileg ironikus a „motiváló reklám” hurraoptimizmusa és kicsattanó életkedve, majd a visszakapott mobiljaikba mélyedő magányos hősök zárótablója is. Nincs megoldás sem a virtuális identitások valódival való lecserélésére, sem a kellemetlen igazsággal való szembenézésre... vagy legalábbis jelzést kapunk rá, hogy ha van is, küzdelmes...

A Szentesi Horváth Mihály Gimnáziumból érkezett *Na most akkor...* Szebeni Zoltán rendezésében a fesztivál legbátrabb és legzavarbaejtőbb előadása volt számomra. Az Erdős Virág verse alapján íródott felszólítás a nemi szerepekkel kapcsolatos kérdések megfjtására vonatkozik. Illetve kihív. Kihívja azokat, akik azt gondolják, hogy ezek a szerepek egyértelműek. És bebizonyítja nekik, hogy nagyon nincs igazuk. A színpad U-alakú pástjának két szára és a közte lévő üres tér nagyszerű terepe a zsúfolt tömeg- és bulijeleneteknek, a catwalkoknak, a látványos szembenállásoknak, az egy-kettő és hármas osztatóság fizikai leképezésének (magányosan – párban – kettős / átmeneti nemi identitással élni). Az előadás dramaturgiai íve is így van felépítve: az egyértelmű, bináris rendszerben értelmezhető sztereotípiáktól (macsó, csajokat leszóló, igazából szerencsétlen nagymenők az egyik végen, feminista aktivista megafonnal és keretnek magukat cicomázó, sminkelő cicák a másikon) a határok elmosása felé, az állításból a kérdőjelek felé húzódik. A játék pontos és nincs pardon: státus-hullámvasúton ülnek a szereplők. Menősből szégyenbe, magányból egybeolvadásba,

és fordítva, keményből líraiba jutnak el gyors váltásokkal. Tömeg és egyén bravúrosan mozog, egymásnak keretet adva, egymást át- és újraértelmezve: hatásosak az ellenpontozások. Mindenki érzi a tempót, az előadás ritmusát, és a saját helyét az egészben. Buzog-bugyog a játékkedv. Ami a két végpont között van, az őszinte, pimasz és vakmerő. Mert személyes. Felmerül a kérdés, hogy nem túl személyes-e. Megrendítő, felkavaró, ahogy egy férfi testbe született lány monológját hallgathatjuk megpróbáltatásairól, megaláztatásairól, fizikai átalakulásáról, vagy ahogy a fültől fülig cipzárzott szájú áldozatok hallgatásukat megtörve az őket ért zaklatásokról beszélnek. Érzelmileg és intellektuálisan gyomros, pedagógiaileg kérdésjel.

A Vörösmarty-s 12. D osztály saját, önálló előadása szintén „forró topicot” választ, és rendhagyó formát ad a feldolgozásnak. Az előadás érdekessége és értéke, hogy a diákok maguk dolgoztak rajta, külső „felnett”, rendezői segítség nélkül. A témaválasztástól kezdve az anyaggyűjtésen, tréningezésen, kutatáson, kísérletezésen, szövegíráson keresztül a dramaturgiai, rendezői és minden egyéb (pl. animáció és maszk elkészítése) alkotói munkát ők maguk végezték. Céljukat – hogy a témát didaxis, erkölcsi ítélet és szenvedés, szentimentalizmus nélkül ábrázolják – sikeresen elérték. Groteszk és humoros elemeket használva tartották távol magukat az érzélgősségtől és a tanulságok, tanácsok megfogalmazásától. A jelenetek önmagukban kerek egészet alkottak, maga a lineáris történet azonban széttöredezett. Úgy tűnt nekem, hogy ami az előnye, az lett a hátránya is az előadásnak: a sokféle ötlet, amik önmagukban kreatívak, invenciózusak voltak, és olyannyira megállták a helyüket, hogy egy egész jelenetet lehetett rájuk építeni, széttartóvá, mozaikossá tették a nagy egészet. A vallásos szülők szörnyekké változása, a rémálom-jelenet vizuális megoldása (óriásfejű férfifigura, stroboszkóp, és a köldökszinórban fennakadó, azt kétfelé húzó anya és lánya), az animációs kisfilm vetítése, a rezidensek lapos viccei, majd teljes részvétlensége, a műtétet mint szétfűrészelést ábrázoló jelenet, a gázálcot viselő halálangyal, a leértékelt, akciós abortuszt kereső barátnő az edzőteremben, a némaság a párkapcsolatban: önmagukban mind egy-egy jó ötlet, forma kibontásai. Mégis: megbontják az egészet. Ha különálló etűdökként nézem őket, egy téma variációira kidolgozott jelenetekként, akkor megállják a helyüket. Ha előadásként, akkor talán túl eklektikus az összkép. A nézővegzáló részt én nem éreztem az egészhez organikusan tartozónak. Levált az előadásról, és számomra nem gazdagította az értelmezést. Azonban a központi kép, ami végighaladt szinte az összes jeleneten, és meghatározta a mozgást, a térkezelést is, erős jelként ég bele az ember emlékezetébe. Egy egyszerű, de nagyon szép és jól működő ötlet: az anyát és a magzat lehetséges jövőbeni, kislány korú énjét derékban összekötő hosszú kötél – ez a kép egyszerre konkrét és szimbolikus, alapnak kijelöli a valóság feletti síkot, és segítségével megjelenhetnek a döntéshelyzet legfontosabb kérdései, érvei. Gyönyörű ötlet!

A miskolci zrinyisek *Gondolatébresztők* című előadásának alapja szintén a diákoktól származik, de az összeállítás, színpadravitel Lukács Ákos munkája. Rengeteg filmes, irodalmi idézet, utalás, klasszikusok motívumai

jelennek meg a színpadon. Virtuális valóságba kerülünk, ahol a játékszabályokat egy játékkészítő alkotja, és bemutatja egy lassan saját tudatra ébredő programnak, hogy a történelem során hogyan jutott az emberiség egy eléggé kétségbeejtő helyzetbe – ami nagyjából a jelenünket képezi le (a profit érdekében a természet kizsigerelése, a Föld fokozatos pusztítása, és a hatalom érdekében az emberek lelki és fizikai romba döntése). Az ember tragédiája a *Mátrix*-ba oltva – de fel-felbukkan benne a *Monty Python*-tól kezdve a k2 Színház *Emberek alkonyáig* sok-sok egyéb „klasszikus” motívum is. És mivel ismeretterjesztőként is funkcionál az előadás, hangbejátszások révén lexikális információt, adatokat is kapunk. Engem az *Egyszer volt az Élet/az ember* című rajzfilmsorozatokra is emlékeztetett. Madách klasszikusának és az amerikai filmeknek a dramaturgiáját egyszerre követve azonban összekeveredik a kép. Az ember tragédiája sorban végálapotokat, rendszerek hanyatlását, haldoklását mutatja meg. Ez egybevágna a mostanában nagyon kedvelt disztópiák alapgondolatával. Azonban mivel az amerikai filmekben mindenképpen a hős győzelme, felülkerekedése és diadala kell a happyendhez, ennek érdekében a színdarab írói kénytelenek voltak egy színházilag fel/megoldhatatlan és éppen ezért hiteltelen megoldást választani: egy disztópia végére egy varázsütéssel happyendet kerekíteni. Érezhetően a csapat célja bizonyos előítéletek, sztereotípiák lebontása volt, ám az eredmény ellentmondásos, hiszen ezek használatával éppen ellenkezőleg: feloldás helyett megerősítették őket. Úgy éreztem, túl nagy problémákkal kezdtek el foglalkozni, olyan hatalmas témával, ami agyonnyomta őket, nem tudtak belőle kikeveredni. Fontosnak tartom még megjegyezni – bár ez a téma az előadást követő szakmai beszélgetésen sajnos nem került megvitatásra –, hogy a néző megszólításakor fel kell készülni a lehetséges válaszokra, és a szerint reagálni. Nem szerencsés – mert nem igaz – úgy tenni, mintha a megszólított néző azt mondta volna, amit vártunk tőle. Úgy gondolom, gondolatot ébreszteni inkább kérdésekkel lehet, kevésbé kijelentésekkel. Erre hívtuk fel a csapat figyelmét a beszélgetésen is.

És igen. Vannak olyan helyzetek, konfliktusok, amiket ott, az adott előadás keretén belül nem tudnak a szereplők megoldani. Erre jutott a *Születésnap* című előadás csapata – a Berze Pécsről – is, Ákli Krisztián vezetésével. Azonban olyan izgalmas helyzeteket teremtettek, annyi lendület, életerő, játékkedv, pimaszság, ironia, humor és mindennek-ellenére-optimizmus volt bennük, hogy a finálé „megoldásai” mégis felszabadítóan működtek, hiszen egyszerre volt az „és mindenki megtalálja párját-happyend” esetlen, ironikus, bájos és szellemes. A helyspecifikus vándorló előadás Miskolcon a Földes Gimnázium különböző tereibe költözött: egy-egy jelenet hangulatát előrevetítő aláfestőzene mellett vándoroltunk terem-ből pincébe, pincéből udvarra, tettünk egy nagy kört futva az épület körül, majd jutottunk el a harmadik jelenetben várakozást keltően emlegetett buliba, és bulizhattunk együtt egyet a szereplőkkel – de nem ez volt a vége... A jelenetek elhangzó szövegének körülbelül a fele improvizáció volt, a fontosabb pontokat, azt, hogy honnan hová kell eljutni, rögzítették, ezeken a kereteken belül azonban megvolt a játszóknak szabadsága. Amivel fantasztikusan tudtak élni. Magabiztosan mozogtak és beszéltek, léteztek

a jelenetekben belül, jól időzítettek, jól dolgoztak csapatban, figyeltek a többiekre és magára a jelenetre, éberek, lendületesek, életrevalók és humorosak voltak mindannyian. Az első jelenet egy családi szülinap, vagyis egy családi konfliktus köré épült: egy kamasz lány és az ő integritását, magánéletének határait megsértő szülők közt fellépő kommunikációs zavarokról, zsákutcáról szólt. Jól működő humorforrás a lány problémáinak kontrasztot állító (és ugyanakkor részben éppen a problémáit generáló) halk szavú, mindig nyugodt és elfogadó, magát a spirituális bölcsekedéstől mértékkel óvó, adott pillanatban táncra perdülő apuka, a flegma, pofátlan lánytestvér és az extrém-dilis barátnő. Probléma-megoldatlanul, majd-hogynem tetőpontnál távozzunk, hogy egy sötét pincébe menjünk. Amilyen sejtelmes a helyszín, éppen olyan sejtelmesen bontakozik ki a jelenet. Egy szemétdomb közepén kvázi hajléktalanként élő lányba próbál egy jóindulatú, kissé fura szociális munkás barátnő és egy szuper-agilis ikertestvér életkedvet táplálni – a születésnapján. De nincs esélyük az óriásnyuszival szemben. A szabad ég alatt az udvaron három szingli lány szövetsége egy szülinapi találkozó alatt bomlik szét – persze, hogy a fiúk miatt. Innen már csak a buliba mehetünk, aminek a végén még kapunk egy minden szál elvarrását tartalmazó finálét. Meg egy nagy adag életkedvet a hazaútra is!

A Nemes Nagy Ágnes Művészeti Szakközép 11.B osztályának előadása Gyevi-Bíró Eszter rendezésében bizonyos tekintetben kilógott a sorból és kitűnt abból. Két orosz népmese összedolgozásával és annak előadásával egy mitikus időt teremtettek a színpadon. Kikerültünk a hétköznapi időszámításból és tempóból, és belekerültünk valamiféle időtlenségbe és egy a miénktől különböző

ritmusba, sebességbe. Amit a játékosok végig következetesen tudtak tartani, nem estek ki belőle egy pillanatra sem. Együtt mozogtak, együtt lélegeztek, úgy működtek együtt az előadásban, mintha egy lény különböző testrészei lennének: egyek voltak, mégis mindenki a maga szerepét töltötte be a nagy egészben. Organikusan. Megfelelő tempóban. Tulajdonképpen a megküzdés, felnőtté válás férfi és női rituáléját gyúrták egybe *A mezők fehér lovagja* és a *Szépséges Vasszilisza* történetének egybefonásával, de a lényeg itt mégis a más minőséggé történő átalakulás volt. Egy-egy játékos számos szerepet alakított, egyikből másikba ugrott, tartotta a többieket, alájuk játszott, tömegben egy arc volt a sok közül, vagy főszereplő, mindig: olyan jelenléte volt, ami megteremtett egy egységes erőteret. Akár az egy formát kiadó csoportos mozgások (Baba Jaga háza), akár a páros kontakttánc (Vasszilisza és a baba egygyéválása), akár a csatajelenetek, akár a Baba Jaga óriásbáb, akit – ha jól láttam –, négy ember mozgatót egyszerre, amitől polipszerű, élő és holt anyagból összeálló lényvé vált: minden mozdulat kidolgozott, pontos, koncentrált volt. Schol egy kizökkenés. A mitikus történetet idézőjelbe tevő ironikus kiszólások, gegek időzítése is tökéletesen működött: humorral itatta át az ősi küzdelem történetét. Ezen felül azonban egyéni teljesítmények is kitűntek (Vasszilisza és a fehér lovag dala meg-megállították az időt). *A mezők fehér lovagja* felemelő, minden pátoz nélkül. Tartalmas, hiteles, „egyben van”, akár a szöveget, akár a mozgást, akár a népzeneből összeálló zenei világot, akár a jelmezeket, akár a hangszereket, játékos tárgyakat, akár magát a játékot nézzük. Ahogy a zsűribeli színész kollégám mondta: ez az előadás aznap este elszállt.

XXIX. ORSZÁGOS DIÁKSZÍNJÁTSZÓ TALÁLKOZÓ

Szolnok, Aba-Novák Agóra Kulturális Központ, 2018. április 27-29.

Balla Richie

A 2018-as Országos Diákszínjátzó Találkozóznak idén Szolnok adott otthont. Míg az I. Országos Diákszínházi Fesztivál sokkal feszítettebb, az arany minősítést szerzett előadásokat felvonultató programsorozat volt, úgy a XXIX. ODT inkább a találkozájelleget öltötte magára. Olyan találkozó, mely során nem a megméretetés áll a középpontban, hanem a közös tréningek, szakmai és emberi párbeszéd. Idő a találkozásra. A XXV. Globe Fesztivál kiegészítőprogramként szerepelt. A regionális zsűri ajánlására 16 csoport kapott meghívást a 7 regionális rendezvényről, 14 ezüst minősítéssel és 2 bronz minősítéssel értékelt csoport (*az észak-magyarországi régióban nem került kiosztásra ezüst minősítés*).

A válogatási szempontok a következők voltak:

- *Közösségi alkotás:* A csoport jelenlegi képességeinek megfelelően került kiválasztásra a feldolgozandó anyag. Mindenki saját képességeihez mérten látja el színpadi feladatát.
- *Szakmai kíváncsiság a többi csoport irányába:* A csoport a régiós fesztivál egészén képviseli magát, a lehetőségeihez képest teljes létszámban. A többi csoport előadásaira nézőként érkezik, a moderált beszélgetéseken részt vesz, hozzászól, kérdez, aktívan jelen van. Fontos, hogy a fiatalok nyitottak legyenek egymásra, érdekelje őket a másik véleménye és a sajátjukat is szívesen elmondják, hiszen az ODT-n ennek a jellegű attitűdnek fontos szerepe lesz.